

Michał Pabich, Konwenans

I am the man. I live on Earth (x4)

Sen w dobie lata
Cienka pizama
Księżyc za oknem
Rozświećta mury
Światło na stole
Jeden posiłek
Nieposprzątane
Konwenans upadł za dnia

Myśli schowały się w zanadrzu mózgu
Upływa czas, upływają lata
Oddech szybki, niespokojny
Łzy spływające po policzkach
Jedna noga uderza o drugą
Chylę czoło
Przed niezbadanymi ścieżkami istnienia

Co było – nie wróci
Co jest – niech trwa (x4)

Siedzę przy piwie
W malutkim barze
W głowie się kręci
Jak w trzecim wymiarze
Szkłanka za szklanką
Trzymam się stołu
Kolega prosi
Bym dopił
To piję

I am the man. I live on Earth (x4)

Wstaję z siedzenia, chwiejnym krokiem gnam do przodu
Wszystko się buja, jak statek na morzu
Szczęście w mych żyłach, pulsuje skromnie
Dam głowę uciąć, że było dobrze
Ostatnie słowa, westchnienia
Dzwoni telefon, wypadł z kieszeni
Pieniądze marne, nikt tego nie zmieni
Już kilka kroków, strach jakby mniejszy
Trzymam się jezdni, już trochę lżejszy
Cóż, takie to życie. Raz pod wozem, raz na szczycie
A teraz pora wrócić do domu

Co było – nie wróci
Co jest – niech trwa (x4)

Mówię, nie śpiewam
Byś mnie zrozumiał
Że w życiu nie kasa
A liczy się umiar
Więc koniec gadania
Czas gna do przodu
Zabieraj się chłopie
Dużo roboty, wysokie loty